

УДК 343.98:343.7

DOI <https://doi.org/10.32840/pdu.2-1.41>

К. М. Бруссо

здобувач

Донецького юридичного інституту МВС України

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ КОРУПЦІЙНИХ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ У СФЕРІ ЖИТЛОВОГО БУДІВНИЦТВА

У статті визначено, що негласні (слідчі) розшукові дії – це різновид слідчих (розшукових) дій, які проводяться слідчим по кримінальному провадженню, або за його дорученням – уповноваженими оперативними підрозділами та спрямовані на отримання або перевірку доказів у конкретному кримінальному провадженні і здійснюються у разі, якщо відомості про злочин і особу, яка його вчинила, не можливо отримати в інший спосіб, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню, за винятком випадків, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України. На підставі наданого поняття, окреслено порядок проведення, фіксація та використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальних провадженнях щодо розслідування корупційних кримінальних правопорушень у сфері житлового будівництва.

Негласність слідчих (розшукових) дій означає особливий режим їх підготовки, проведення, зберігання і використання отриманих результатів, який полягає у недопущенні розповсюдження такої інформації до певного часу серед інших осіб, які не причетні до їх проведення, в тому числі й від працівників органів досудового розслідування, оперативних підрозділів, посадових осіб правоохоронних та інших органів, які не задіяні в підготовці й проведенні конкретних негласних слідчих (розшукових) дій.

Отже, негласність підготовки, проведення цього різновиду слідчих (розшукових) дій та використання одержаних матеріалів виражається в нерозголошенні інформації про хід підготовки та проведення, в першу чергу, особам, злочинна діяльність яких документується, та іншим сторонам, які не приймають безпосередньої участі у провадженні. Відомості досудового розслідування можна розголошувати з дозволу слідчого або прокурора і в тому обсязі, який вони визнають можливим, а матеріали НСРД становляться гласними через процедуру розсекречування.

Ключові слова: будівництво, житло, корупція, розслідування, кримінальне провадження, негласні слідчі (розшукові) дії.

Україна переживає складний період становлення нових соціально-економічних і політичних відносин, що супроводжується політичною нестабільністю в суспільстві, складним соціально-економічним становищем. Вирішення завдань, які стоять перед державною владою, значною мірою залежить від професійної підготовки та результатів діяльності службових осіб, які представляють всі гілки влади. Особливо гостро вказане завдання постало у зв'язку із загрозливим поширенням серед службових осіб корупції, що є живильним середовищем службових

зловживань.

Не стала й виключенням й сфера житлового будівництва. Нерідко внаслідок завищення вартості виконаних робіт на об'єктах, зведених шляхом підроблення проектно-кошторисної документації, необґрунтовано одержуються незаконні надприбутки, розмір яких зазвичай перевищує фактичні валові витрати. Системність і сталість розкрадань та інших кримінальних правопорушень у сфері житлового будівництва дає підстави визнати, що вони реально загрожують безпеці країни. На сьогодні, злочинці стали активно пристосовуватися до нової системи функціонування житлово-будівельної сфери і форм

контролю за її діяльністю, розширили можливості незаконного збагачення, використовуючи нові та видозмінені способи розкрадань. Характерним для такої галузі є кваліфіковане приховування злочинцями слідів та ознак кримінально караних діянь шляхом використання службового становища, підроблення проектно-кошторисної, реєстраційної та дозвільної документації, ігнорування будівельних норм і правил безпеки, неправомірного доступу до інформації в автоматизованих телекомунікаційних мережах, застосування удосконалених технологій відмивання злочинних доходів, що значно ускладнює своєчасне виявлення та документування ознак кримінальних правопорушень і викриття винуватих осіб.

Однією із головних функцій держави на сучасному етапі є забезпечення відповідного рівня протидії злочинності, що вимагає від правоохоронних органів адекватних заходів боротьби з кримінальними правопорушеннями для ефективного виконання одного із важливих завдань кримінального провадження – швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив злочин, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений (ст. 2 КПК України) [1].

Виконання цього завдання не можливе без відповідного правового забезпечення діяльності з виявлення, попередження та розслідування злочинів. Потреби держави в комплексному реформуванні кримінального судочинства та в наближенні правової системи України до Європейських стандартів призвели до модернізації законодавства, зокрема й у сфері здійснення кримінального переслідування осіб, які вчинили злочини.

Науковий та практичний інтерес представляють новели про введення до КПК України 2012 року негласних слідчих (розшукових) дій (НСРД), яких Кримінально-процесуальний кодекс України 1960 року не містив. Кримінальний процесуальний закон України у ч. 1 ст. 246 не дає чіткого визначення поняття НСРД, а лише зазначає, що вони є різновидом слідчих (розшукових) дій, відомості про

факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню. Основним функціональним призначенням НСРД є забезпечення оптимальних шляхів використання у кримінальному провадженні інформації, отриманої з використанням негласних сил, засобів та методів, які використовуються в ОРД [2, с. 16].

В спеціальній літературі поняття НСРД трактується неоднозначно. Так, В. А. Колеснік зазначає, що «негласні дії органів досудового розслідування, як і інші слідчі (розшукові) дії, слід розуміти як передбачені КПК України заходи, що застосовуються компетентними особами для збирання, дослідження, оцінювання та використання доказів під час досудового розслідування» [3, с. 129-130]. По-перше, дане визначення є дещо некоректним у відношенні до КПК України, адже слідчі дії названі заходами. По-друге, це визначення дуже лаконічне, яке не дозволяє відрізнити це поняття від інших, зокрема, від оперативно-розшукових заходів.

Є.Д. Скулиш стверджує, що «негласними слідчими (розшуковими) є дії, спрямовані на отримання (збирання) доказів, або перевірку вже отриманих доказів у конкретному кримінальному провадженні, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню» [4, с. 109]. Визначення є дещо звуженим, адже не зазначена така важлива, обов'язкова умова проведення НСРД, яка передбачена в ч. 2 ст. 246 КПК України, без якої забороняється проводити такі дії, зокрема, коли «відомості про злочин і особу, яка його вчинила, не можливо отримати в інший спосіб».

Автори підручника з кримінального процесу стверджують, що «під негласними слідчими (розшуковими) діями згідно зі ст. 246 КПК слід розуміти різновид слідчих (розшукових) дій, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню, за винятком випадків передбачених КПК України. Таке стисле визначення не дає можливості розкрити основні риси цього поняття, зокрема, що НСРД проводяться у разі, якщо відомості про злочин і особу, яка його вчинила, не можливо отримати в інший спосіб; що

вони, як правило, проводяться за ухвалою слідчого судді.

М. П. Водько зазначає, що «негласна слідча (розшукова) дія – це передбачена КПК України дія, яка проводиться за рішенням слідчого або прокурора з санкції слідчого судді та яка не підлягає розголошенню, що здійснюється з використанням негласних засобів і методів ОРД та технічних засобів з метою повного та об'єктивного досудового розслідування, забезпечення захисту прав та інтересів учасників кримінального провадження» [5, с. 9]. На наш погляд, дане визначення є неповним, адже не всі НСРД проводяться обов'язково з санкції слідчого судді – зокрема, використання конфіденційного співробітництва. Крім цього, дуже важливо також вказати на те, що ці дії проводяться тільки якщо відомості про злочин і особу, яка його вчинила, не можливо отримати в інший спосіб.

Інші науковці стверджують, що «негласні слідчі (розшукові) дії – це різновид слідчих (розшукових) дій, порядок проведення яких закріплений у процесуальному законі, мають пізнавальну спрямованість, істотно зачіпають права та законні інтереси осіб, в необхідних випадках забезпечуються державним примусом і проводяться приховано від осіб, які не беруть участь у конкретному кримінальному провадженні» [6]. На наш погляд, надане визначення носить дещо лаконічний характер, адже недостатньо, щоб вони проводилися приховано від «осіб, які не беруть участь у конкретному провадженні», але і від окремих осіб, які беруть участь, а краще, на нашу думку, зазначити у визначенні: «відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню».

Більш повно розкриває це поняття В. Д. Берназ, який стверджує, що негласні слідчі (розшукові) дії – це різновид слідчих (розшукових) дій, які, як правило, проводяться у кримінальному провадженні щодо тяжких або особливо тяжких злочинів у разі, якщо відомості про злочин і особу, яка його вчинила, не можливо отримати в інший спосіб та спрямовані на отримання (збирання) доказів або перевірку уже отриманих доказів у конкрет-

ному кримінальному провадженні, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню, за винятком передбачених КПК України» [7, с. 227]. Дане поняття також не достатньо повне, адже не зазначається, хто саме може проводити ці дії.

На наш погляд, НСРД – це різновид слідчих (розшукових) дій, які проводяться слідчим по кримінальному провадженню, або за його дорученням – уповноваженими оперативними підрозділами, та спрямовані на отримання або перевірку доказів у конкретному кримінальному провадженні і здійснюються у разі, якщо відомості про злочин і особу, яка його вчинила, неможливо отримати в інший спосіб; відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню, за винятком випадків, передбачених КПК України. Негласність слідчих (розшукових) дій означає особливий режим їх підготовки, проведення, зберігання і використання отриманих результатів, який полягає у недопущенні розповсюдження такої інформації до певного часу серед інших осіб, які не причетні до їх проведення, в тому числі й від працівників органів досудового розслідування, оперативних підрозділів, посадових осіб правоохоронних та інших органів, які не задіяні в підготовці й проведенні конкретних негласних слідчих (розшукових) дій.

Отже, негласність підготовки, проведення цього різновиду слідчих (розшукових) дій та використання одержаних матеріалів виражається в нерозголошенні інформації про хід підготовки та проведення, в першу чергу, особам, злочинна діяльність яких документується, та іншим сторонам, які не приймають безпосередньої участі у провадженні. Відомості досудового розслідування можна розголошувати з дозволу слідчого або прокурора і в тому обсязі, який вони визнають можливим, а матеріали НСРД становляться гласними через процедуру розсекречування.

Найчастіше під час розслідування корупційних кримінальних правопорушень у сфері житлового будівництва проводяться такі НСРД: зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж

та спостереження за особою, річчю або місцем (візуальне спостереження); обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи; установа місцезнаходження радіоелектронного засобу; аудіо-, відеоконтроль особи; зняття інформації з електронних інформаційних систем; контроль за вчиненням злочину.

З точки зору логіки і семантики, положень теорії оперативно-розшукової діяльності і кримінального процесу, можна виокремити правові, організаційно-тактичні та організаційно-технічні ознаки НСРД, які проводяться під час розслідування корупційних кримінальних правопорушень у сфері житлового будівництва.

До правових ознак можна віднести: закріплення НСРД в КПК України; рівнозначність статусу НСРД та слідчих дій; визначення суб'єкта проведення НСРД в особі слідчого; цілеспрямованість НСРД на кримінальне провадження, захист прав та інтересів учасників провадження; обов'язок слідчого повідомляти прокуророві про прийняте рішення щодо проведення певного НСРД та отриманих результатах; право прокурора забороняти проведення або припиняти подальше проведення НСРД; закріплення виключного права прокурора в ухваленні рішення про проведення НСРД – контроль за вчиненням злочину; встановлення порядку направлення письмового повідомлення прокурора або слідчого особам, конституційні права яких були обмежені в ході проведення НСРД, а також підозрюваному і його захисникам; забезпечення захисту інформації, отриманої в результаті проведення НСРД обов'язком нерозголошення її особами, яким вона стала відома у зв'язку із ознайомленням з матеріалами в порядку, передбаченому ст. 290 КПК; заборона використання матеріалів НСРД в цілях, не пов'язаних з даним кримінальним провадженням або ознайомлення учасників кримінального провадження та інших осіб; використання протоколів про проведення НСРД, аудіо-, відеозаписів, фотознімків, інших результатів, отриманих за допомогою технічних засобів, у доказуванні на тих же підставах, що і результати інших слідчих дій (ч. 1 ст. 256); встановлення

строків проведення НСРД; використання результатів НСРД в інших цілях або передача інформації для використання в іншому кримінальному провадженні тільки на підставі постанови слідчого судді, винесеного за клопотанням прокурора, і передача матеріалів – через прокурора; здійснення втручання в приватне спілкування (ст. 258) тільки за постановою слідчого судді; заборона втручання в приватне спілкування захисника і священнослужителя з підозрюваним, обвинувачуваним, засудженим і виправданим; обов'язок знищення інформації, отриманої у невідкладних випадках згідно з п. 1 ст. 250 КПК до дозволу слідчого судді, коли він відмовляє у видачі дозволу на проведення НСРД [1; 8, с. 272].

До організаційно-тактичних ознак можна віднести: проведення НСРД тільки у випадках, коли відомості про злочини та особах що його вчинили, неможливо отримати іншим способом; проведення НСРД тільки за рішенням слідчого або прокурора; наявність дозволу слідчого судді; відповідність порядку проведення НСРД вимогам КПК і нормативних правових актів; використання негласних засобів і методів ОРД [9]; забезпечення конспіративності проведення НСРД; залучення до проведення НСРД працівників оперативних і оперативно-технічних підрозділів; передача протоколу про проведення НСРД прокурору протягом доби (ч. 3, 4 ст. 252), і забезпечення останнім схоронності отриманих документів; долучення матеріалів НСРД до кримінального провадження тільки за рішенням прокурора; складання протоколу про результати проведення НСРД відповідно до загальних правил фіксації кримінального провадження з необхідними додатками; відображення відомостей про осіб, які брали участь у проведенні НСРД в разі застосування по відношенню до них заходів безпеки із забезпеченням конфіденційності даних про таких осіб у встановленому законом порядку (ч. 1 ст. 252); невідкладне знищення матеріалів, отриманих в результаті проведення НСРД, якщо прокурор не визначить за необхідне використовувати їх у подальшому при проведенні досудового розслідування (ч. 1 ст. 255); збере-

ження в таємниці відомостей про допит за необхідності осіб, які проводили НСРД, із застосуванням заходів безпеки, передбачених законом.

Організаційно-технічні ознаки являють собою самостійну групу ознак, притаманних НСРД, які здійснюються з використанням технічних засобів: аудіо-, відеоконтроль особи; зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж і електронних інформаційних систем та їх фіксація; дослідження інформації, отриманої з використанням технічних засобів; обстеження публічно недоступних місць житла чи іншого володіння особи; встановлення радіоелектронного засобу; аудіо-, відеоконтроль місця.

Особливостями даних НСРД є те, що вони: проводяться із застосуванням технічних засобів; у їх проведенні, поряд зі слідчим у якості суб'єктів беруть участь працівники оперативних і технічних підрозділів; при документуванні дій злочинців, крім протоколів про проведення відповідних НСРД, вилучаються та долучаються до кримінального провадження в якості речових доказів фото- і відеоматеріали, магнітні записи, вузли й елементи пам'яті електронно-обчислювальних машин, носії слідів проходження інформації в мережі Інтернет [22].

В ст. 40 КПК України зазначається, що слідчий уповноважений: починати досудове розслідування, проводити слідчі (розшукові) дії та негласні слідчі (розшукові) дії, доручати проведення слідчих дій, призначати ревізії, звертатися за погодженням із прокурором, повідомляти за погодженням з прокурором особі про підозру, складати обвинувальний акт, приймати процесуальні рішення, виконувати доручення та вказівки прокурора...». І, на кінець, в п. 5 ст. 40 КПК України, в якому підсумовуються повноваження слідчого зазначається: «Слідчий, здійснюючи свої повноваження відповідно до умов цього кодексу, є самостійним у своїй процесуальній діяльності...» [1].

Відповідно до п. 3 ст. 246 КПК України, суб'єктами прийняття рішення про проведення негласних слідчих (розшукових) дій є: слідчий, який веде досудове розслідування; прокурор, який здійснює

процесуальне керівництво досудовим розслідуванням; керівник органу досудового розслідування, слідчий суддя за клопотанням прокурора або клопотанням слідчого, погодженим з прокурором (за винятком передбачених законом випадків (ст.ст. 271, 272 КПК України). Ми погоджуємося з тим, що «цю вимогу законодавця слід розуміти в тому сенсі, що слідчий суддя надає дозвіл на проведення НСРД, а не приймає сам рішення про її проведення, оскільки процесуальний документ, в якому визначено таке рішення слідчого судді, має назву «Ухвала слідчого судді про дозвіл на проведення негласної слідчої (розшукової) дії» [3, с. 130].

Суб'єктами проведення НСРД є слідчий та оперативний підрозділ, що виконує доручення слідчого на проведення НСРД. Під час виконання доручень слідчого чи прокурора щодо проведення НСРД співробітник оперативного підрозділу відповідно до ч. 2 ст. 41 КПК України користується повноваженнями слідчого [1; 11].

У свою чергу, згідно з ч. 3 ст. 41 КПК доручення слідчого, прокурора щодо проведення НСРД є обов'язковими для виконання оперативним підрозділом. Ч. 2 ст. 41 КПК містить принципове положення, що унеможливорює здійснення процесуальних дій у кримінальному провадженні за власною ініціативою співробітниками оперативних підрозділів, що з точки зору організації взаємодії в певній мірі є виправданим. Втім невідомо, через які причини законодавець заборонив співробітникам оперативних підрозділів звертатися з клопотаннями до слідчого судді чи прокурора про проведення таких дій, адже така необхідність може виникнути в межах того доручення, яке надано йому слідчим чи прокурором, зокрема при розшуку підозрюваного виникає необхідність проведення комплексу негласних слідчих (розшукових) дій, і тоді, не дивлячись на те, що співробітник оперативного підрозділу відповідно до ч. 2 ст. 41 КПК України користується повноваженнями слідчого, по кожному із них необхідно звертатися до ініціатора розшуку. На наш погляд, в КПК України необхідно було передбачити в рамках завдань наданого доручення право оперативного уповно-

важеного звертатися з пропозиціями про необхідність проведення окремих НСРД до слідчого чи прокурора, а для забезпечення оперативності та дієвості виконання наданих завдань в таких ситуаціях – мати право проводити необхідні дії з подальшим інформуванням ініціатора про результати їх проведення.

Відповідно до п. 1 ст. 254 КПК України відомості про факт та методи проведення негласних слідчих (розшукових) дій, осіб, які їх проводять, а також інформація, отримана в результаті їх проведення, не підлягають розголошенню особами, яким це стало відомо в результаті ознайомлення з матеріалами досудового розслідування [1]. Слід зауважити, що заходів щодо захисту інформації, отриманої в результаті проведення НСРД, недостатньо. Надзвичайно важливо забезпечити конфіденційність і при підготовці та проведенні НСРД, адже мають місце випадки відсутності позитивного результату проведення НСРД у зв'язку з витоком секретної інформації.

Вивчення практики проведення НСРД у таких кримінальних провадженнях та аналіз юридичної літератури з цього питання дає можливість перерахувати найбільш типові причини виникнення таких ситуацій: велике коло осіб, які беруть участь у підготовці та проведенні НСРД, які допущені до інформації про НСРД: слідчі, начальники слідчих підрозділів, працівники режимно-секретних відділів за місцем роботи слідчого та у судових установах, слідчий суддя, оперативні уповноважені, спеціалісти тощо; наявність корумпованих зв'язків серед осіб, які допущені до режиму секретності; порушення режиму секретності під час спілкування слідчого за допомогою мобільного телефону з прокурором, слідчим суддею щодо підготовки рішення про проведення НСРД; неналежний рівень дотримання слідчими вимог нормативних актів із режиму секретності під час підготовки, проведення та реалізації НСРД; робота в слідчих кабінетах без необхідного устаткування з захисту інформації; недостатня кількість електронно-обчислювальних машин та пристроїв для друкування, на яких встановлено комплексну систему технічного захисту інформації,

необхідних кабінетів режимно-секретного сектору для підготовки клопотань та інших матеріалів слідчими для проведення НСРД; значне навантаження кримінальних проваджень на одного слідчого, що приводить до ігнорування ретельності при підготовці та проведенні НСРД; неналежний контроль за режимом секретності в діяльності слідчих та оперативно-розшукових підрозділів.

Таким чином, запровадження в кримінальному процесуальному законодавстві інституту НСРД та обумовлені ним зміни і доповнення до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» (1992) [9] мають особливе значення, адже організація таких дій пов'язана зі створенням належних оперативних (технічних, агентурних) умов їх проведення під час розслідування корупційних кримінальних правопорушень у сфері житлового будівництва.

Список використаної літератури:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон від 13.04.2012 р. *Верховна Рада України*. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
2. Скулиш Є.Д. Негласні слідчі (розшукові) дії за кримінально-процесуальним законодавством України. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2012. №2. С. 15–23.
3. Колесник В.А. Суб'єкти здійснення та класифікація негласних слідчих (розшукових) дій. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 129–134.
4. Скулиш Є.Д. Система негласних слідчих (розшукових) дій за кримінальним процесуальним кодексом України. *Науковий вісник Чернівецького університету*. 2012. Вип. № 618. Правознавство. С. 108–114.
5. Водько Н.П. О соотношении негласных следственных (розыскных) действий и оперативно-розыскных мероприятий в Украине. *Оперативник (сыщик)*. 2013. № 1(34). С. 6–12.
6. Лук'янчиков Є.Д., Лук'янчиков Б.Є. Визначення та система негласних слідчих (розшукових) дій. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Право». 2014. № 1(9). URL: <http://lj.oa.edu.ua/articles/2014/n1/14lydsrd.pdf>.
7. Берназ В.Д. Правова природа, поняття та загальна класифікація негласних слідчих

- (розшукових) дій. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Серія: Юриспруденція. 2013. Вип. 5. С. 226–231.
8. Погорецький М. А. Негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми провадження та використання результатів у доказуванні. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 270–276.
9. Про оперативно-розшукову діяльність: Закон від 18.02.1992 р. № 2135-XII. *Верховна Рада України*. URL: zakon.rada.gov.ua/go/2135-12
10. Водько Н. Проблемы регламентации оперативно-розыскной деятельности в свете Уголовного процессуального кодекса Украины. *Оперативник (сыщик)*. 2014. № 1 (38). С. 101–104.
11. Тагієв С. Р. Негласні слідчі (розшукові) дії у кримінальному судочинстві України: монографія. Київ: ВД «Дакор», 2015. 440 с.
-

Brusso K. Some features of covert investigative (search) actions during the investigation of corruption offenses in the field of housing

The article stipulates that covert (investigative) investigative actions are a type of investigative (investigative) actions carried out by an investigator in criminal proceedings, or on his behalf - by authorized operational units and aimed at obtaining or verifying evidence in a particular criminal proceeding and carried out in , if information about the crime and the person who committed it cannot be obtained in another way, information about the fact and methods of which are not subject to disclosure, except as provided by the Criminal Procedure Code of Ukraine. Based on the given concept, the procedure for conducting, recording and using the results of covert investigative (search) actions in criminal proceedings to investigate corruption offenses in the field of housing construction is outlined.

The secrecy of investigative (search) actions means a special regime for their preparation, conduct, storage and use of the results, which consists in preventing the dissemination of such information for some time among other persons not involved in their conduct, including from pre-trial investigation , operational units, officials of law enforcement and other bodies that are not involved in the preparation and conduct of specific covert investigative (search) actions.

Thus, the secrecy of the preparation, conduct of this type of investigative (search) actions and use of the obtained materials is expressed in non-disclosure of information about the preparation and conduct, primarily to persons whose criminal activities are documented and other parties not directly involved in the proceedings. Pre-trial investigation information may be disclosed with the permission of the investigator or prosecutor and to the extent they deem possible, and covert (investigative) investigative actions materials shall be made public through a declassification procedure.

Key words: construction, housing, corruption, investigation, criminal proceedings, covert investigative (search) actions.